

[Poul Boeg.]

også nævnt her tidligere af den socialdemokratiske ordfører, at vi dér står over for et væsentligt problem. Vi ser derfor frem til det forslag, som finansministeren her bebuder på et senere tidspunkt, hvorefter hyrevogne vil blive fritaget for vægtafgift.

Dernæst vil jeg godt lige sige, at vi har hæftet os ved, at midlerne ifølge forslaget § 1 indgår i statskassen. Der ligger jo dér en problematik med hensyn til den motivering, der har været for dette forslag, med dækning af hospitalsudgifter, der betales af amterne. Medens det er rigtigt, som andre har sagt, at der ikke har været mange henvendelser i anledning af dette lovforslag, så har vi dog netop på dette punkt fået visse henvendelser, og uden at jeg nødvendigvis skal bede den ærede minister om at udtale sig nærmere om det nu, medmindre ministeren selv ønsker det, vil vi altså godt ved lejlighed have, at man er opmærksom på, hvordan den side af sagen skal ordnes.

Hvad angår de øvrige enkeltheder i forslaget, herunder beregningsmåderne osv., mener jeg, at det vil være tilstrækkeligt, hvis vi kan tage det op i udvalget.

Poul Dam (SF):

Finanspolitikens historie frembyder mange eksempler på, at man har prøvet at pålægge bestemte skatter til afholdelse af bestemte udgifter, og det antal bizarre påfund, man dér kan finde frem, er ikke helt uinteressant. Måske skulle finansministeren ved lejlighed studere, hvor mange forskellige ting man har fundet på at lægge skat på i tidens løb. Hans fantasi er ganske vist blomstrende i forvejen, men historiske studier ville føre til endnu mere.

I de seneste generationer har det imidlertid været sådan, at man fastslog, at man opkrævede skatterne under ét til en fælles kasse, og at man fra den fælles kasse udbetalte til de forskellige formål, man nu syntes burde tilgodeses. Det er derfor et tilbageslag, når man her prøver at motivere en ny skat med en ganske bestemt udgiftsgruppe, selv om man dog ikke går så langt, at man ligefrem indretter en særlig kasse, pengene skal rende rundt om på en særlig snild måde.

Grundtanken bag forslaget er den, at motorkørslen pålægger hele sundhedsvæse-

net og sygehusvæsenet ganske store omkostninger. Det er jo givet, men spørgsmålet er, om de afgifter, der i forvejen ligger på motorkørslen, ikke er så omfattende, at de langt overstiger de udgifter, samfundet har til trafikformål, altså at motorkørslen i forvejen dækker mere end det, som direkte kan siges at være forårsaget af motorkørslen.

Det ville være rart i udvalget at få nogle beregninger over dette. Jeg tror, at de ville vise, at den direkte begrundelse her er temmelig søgt.

Når man nu specielt foreslår, at det skal være ansvarsforsikringer, der skal lægges en afgift på, så kan man jo spørge: hvorfor netop ansvarsforsikringerne? De er naturligvis lovpligtige, dvs. at de omfatter hele feltet. Man kan ikke unddrage sig dem; man kan heller ikke opsige sin forsikring, ikke engang hvis den er i et for dyrt selskab, fordi man får nu pålagt denne afgift. Men har disse ansvarsforsikringers størrelse egentlig noget som helst at gøre med risikoen ved det enkelte motorkøretøj? Er denne risiko ikke langt mere afhængig af ting som kørselsintensiteten, altså det kørte antal kilometer pr. år? Det vil sige, at der i og for sig var meget mere rimelighed i at forhøje benzinafgiften, men det ville man måske af andre grunde helst ikke gøre.

Det forekommer mig altså, at dette lovforslag ikke er særlig godt gennemtænkt, og det kan da blive spændende i udvalget at høre, om der skulle ligge tanker bag ved det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ja, der er, som de fleste jo har hørt, sagt en masse om dette lovforslag. Som repræsentant for et af forligspartierne skal jeg ikke gå ind i nogen uddybning af hensigtsmæssigheden af dette forslag, men konstatere, at vi nødvendigvis for at få den skattelettelse, som alle ønskede, også må sørge for, at der bliver de nødvendige midler til at gennemføre denne skattelettelse. Og forslaget her er jo et led i dette at prøve på at skaffe midler til den skattelettelse, som vi har gennemført.

Jeg mener, forslaget har sin rimelighed, simpelt hen ved, at elitekøreren, den, der er lidet skadevoldende i trafikken, beskattes mindre end den, der er mere skadevoldende. Man må da sige, der i alt fald er en vis hensigtsmæssighed i, at man søger at få folk